

LBRIS

We know
books

TEȘU SOLOMOVICI

**MAREȘALUL
ION ANTONESCU.
O BIOGRAFIE**

Ediția a II-a, revăzută și completată

**Editura TEȘU
București**

Cuprins

Capitolul 1

2 iunie 1882 – se naște Ion Antonescu 28

Capitolul 2

Tânărul ofițer Ion Antonescu devine ziarist 36

Capitolul 3

Antonescu în anii Primului Război Mondial..... 46

Capitolul 4

Antonescu – comandant al Școlii Speciale de Cavalerie 76

Capitolul 5

În misiune diplomatică la Paris și Londra 82

Capitolul 6

Antonescu – secretar general la Ministerul de Război..... 92

Capitolul 7

Cariera intreruptă a comandantului de oaste..... 102

Capitolul 8

Imposibila amicitie: regele Carol al II-lea și Ion Antonescu 110

Capitolul 9

**Scrisoarea de demisie a ministrului Ion Antonescu –
un oftat lung al inimii 124**

Capitolul 10

O scrisoare către strănepoata boierilor Golescu 149

Capitolul 11	
„Domnule Antonescu, ce crezi despre legionari?” – întreabă Regele.....	155
Capitolul 12	
Ordine regale contradictorii: arestarea și eliberarea lui Antonescu	174
Capitolul 13	
Generalul Antonescu preia puterea	185
Capitolul 14	
Țara speră, curg felicitările, marele istoric Iorga avertizează ..	207
Capitolul 15	
Primul guvern Național-Legionar	215
Capitolul 16	
Antonescu și căderea lui Moruzov, șeful Serviciului „S”	227
Capitolul 17	
Mareșalul la Roma ducelui Benito Mussolini	231
Capitolul 18	
Generalul îmbracă cămașa verde, dar o leapădă repede.....	237
Capitolul 19	
Centrele puterii, colaboratorii apropiați, prieteni, sedii și locuințe, magia rezoluțiilor	245
Capitolul 20	
Războiul epistolar dintre Antonescu și Horia Sima, șeful Mișcării Legionare.....	271
Capitolul 21	
Drumul menținerii puterii trece pe la Berlin. Prima întrevvedere Antonescu-Hitler.....	279

Capitolul 22

**Asasinarea lui Iorga și Madgearu, Antonescu convoacă
comandanții Armatei..... 291**

Capitolul 23

Ianuarie 1941 – despărțirea de legionari 303

Capitolul 24

Antonescu și Rebeliunea Legionară 313

Capitolul 25

**Întâlnirea cu Goering – "gloriosul soldat care alături de
Hitler a creat Germania invincibilă de astăzi" 329**

Capitolul 26

Un dejun cu mareșalul..... 333

Capitolul 27

„Ostași, vă ordon: treceți Prutul!“ 341

Capitolul 28

Pe front cu Regele Mihai I 363

Capitolul 29

**Hitler îl decorează pe Antonescu cu Crucea de Cavaler –
armatele române trec Nistrul 375**

Capitolul 30

O prietenie care sucombă în culisele puterii 385

Capitolul 31

Antonescu e invitat de Hitler la Berdicev 394

Capitolul 32

**Cucerirea Odesei. Transnistria – cadoul otrăvit
al lui Hitler..... 400**

Capitolul 33

„Satana este evreul” – spune mareșalul..... 412

Capitolul 34**Boala sau bolile misterioase ale mareșalului 454****Capitolul 35****Despre țigani, olteni, ardeleni, evrei, germani,
hoție și soldați în picioare goale 460****Capitolul 36****Antonescu și Regele Mihai I – ambiguitatea unor relații și
sentimente 480****Capitolul 37****Conducătorul statului stă de vorbă cu rabinul evreilor 492****Capitolul 38****Antonescu amenință, Hitler ascultă resemnat 502****Capitolul 39****Controverse cu Hitler în legătură cu Horia Sima, legionarii
refugiați în Germania și planurile dubioase ale ungarilor 510****Capitolul 40****Un interviu ciudat cu mareșalul publicat câteva decenii
mai târziu 516****Capitolul 41****Mareșalul ordonă să bată clopotele pentru eroii căzuți
la Stalingrad 522****Capitol 42****Întâlnirile secrete ale mareșalului 530****Capitolul 43****Hitler vrea „capul“ lui Mihai Antonescu și al lui Maniu,
mareșalul îl salvează 542****Capitolul 44****Mareșalul citește o biserică 558**

Capitolul 45	
Diplomație pe marginea prăpastiei	570
Capitolul 46	
Evreul Clejan îi trimite mareșalului în dar o miniatură.....	580
Capitolul 47	
"Nu Goethe! Nu Wagner!, românul vrea varză cu carne și căldură!"	588
Capitolul 48	
Lupte îndârjite cu rușii, dar cu ochii pe unguri.....	606
Capitolul 49	
Din nou despre evrei, refugiați, prizonieri americani fugari de pe front și... ciorile prințului Ghica	620
Capitolul 50	
Mareșalul vrea „războiul total al națiunii române“	641
Capitolul 51	
Hitler testează loialitatea mareșalului	659
Capitolul 52	
Ca un somnambul pe marginea prăpastiei. Ultima întâlnire a mareșalului cu plenumul conducător al țării	665
Capitolul 53	
O discuție sinceră între doi soldați: mareșalul Antonescu și generalul Ilie Șteflea.....	673
Capitolul 54	
Enigma plecării mareșalului la cura balneară la Olănești Ultima întâlnire Antonescu-Hitler	683
Capitolul 55	
"Minutul de adevăr" cu generalul german Friessner	701
Capitolul 56	
Mareșalul vrea un Armistițiu, nu Capitulare	707

Capitolul 57	
Arestarea mareșalului	721
Capitolul 58	
Prizonier la Moscova. Convorbirea mareșalului cu Stalin	741
Capitolul 59	
Antonescu în temnița românească	747
Capitolul 60	
Procesul.....	751
Capitolul 61	
Un Memoriu către Tribunalul Poporului, dar adresat posterității	775
Capitolul 62	
Scrisoarea adresată soției. Cererea de grațiere	798
Capitolul 63	
Ultimul drum.....	802

Capitolul 1

2 iunie 1882 – se naște Ion Antonescu

*"Casa părintească?
Casă modestă, oameni trudiți".*

Ion Antonescu

La naștere, ursitoarele i-au prezis lui Ion Antonescu o copilărie fericită, o viață plină de evenimente glorioase și un sfârșit tragic. Așa s-a și întâmplat!

Unul din norocurile cele mai mari de care un om se poate bucura în viață este să aibă o copilărie fericită. Din acest punct de vedere Ion Antonescu nu se putea plânge. Ionel, cum îl alintau părinții și cum îl vor apela mai târziu prietenii, s-a născut la 2 iunie 1882 la Pitești. El avea să se bucure de o copilărie fericită. Tatăl, căpitan activ de cavalerie, nu avea avere, ducea o viață modestă, de om trudit, vrednic și cinstit; mama – o femeie energetică, inteligentă, cultă, provenea dintr-un neam de boieri. Înainte de căsătorie, mama – Chiriachița, se numea Dobrian. Familia Gheorghe Dobrian (rentier) trăia la Pitești. Chiriachița se măritase la 16 ani și din această căsătorie a rezultat doi copii: o fată, care s-a măritat cu locotenentul (mai târziu generalul) Ștefan Panaitescu și un băiat, Ion Antonescu.

Ionel este un băiețuș sănătos, vioi, roșcovan la față, cu ochi albaștri și de mic arată seriozitate și spirit de răspundere.

Părinții își iubesc copilul și sunt preocupați pentru viitorul lui. Tatăl, îl dedică carierei militare și e mulțumit să-și vadă fiul la comanda cetei de copii în jocurile „de-a hoții și gardiștii”. Mândră de progresul copilului în ale cititului și aritmeticii, și în special de interesul vădit de Ionel pentru istorie, mama spune:

– **Copilul acesta va fi un mare istoric.**

– **Ba nu, o contrazice cu blândețe tatăl, Ionel va deveni un mare general. Și va fi un om fericit.**

Viitorul va confirma numai în parte previziunea tatălui. Pentru că valurile nemiloase ale destinului îl vor purta pe Ion Antonescu spre un sfârșit tragic.

ROMANIA

PRIMARIA COMUNEI PITEȘTI

Serviciul Stării Civile

Nr. 7066

1942, luna Aprilie, ziua 23

36

EXTRACT

din registrul actelor de NAȘTERE pe anul 1942

Nr. 133
Luna 3
Ion
Leontin
Antonescu

Din anul una mie opt sute optzeci și doi, luna Aprilie
ziua 23, ora una și jumătate
Act de naștere al lui Ion, de sex masculin

născut ei la ora doisă și jumătate în orașul Pitești la
casa soarelui său cu Nr. 125 din str. Lucești
soarelui său cu Nr. 125 din str. Lucești în etate de ani
doisăzeci și nouă, de naștere român, de religie ortodoxă
de profesie scriitor, domiciliat în acel oraș, și al
soției acestuia Elisabeta, de ani doisăzeci și nouă după declarațiunea
făcută de tatăl, care nu-a prezentat copilul

1. Maritor Leontin G. Ghica, de ani 29, de profesie
scriitor 2. Maritor Elisabeta Ștefănescu ani 44, de profesie
medic, domiciliat în această comună, care au
subscris acest act după ce li s'a citit împreună cu noi și declarantele.

Constatat după lege de scriitor, de scriitor scriitor
de scriitor scriitor scriitor

Declarant, (ss) Leontin G. Ghica

Maritori: (ss) Leontin G. Ghica
(ss) Elisabeta Ștefănescu

scriitor
Conform registrului, pe la scriitor
Orașul Pitești

Șeful serviciului
J. Lomboray

Actul de naștere al lui Ion Antonescu

Când împlinește 9 ani, tatăl îi aduce cadoul lui Ionel o carte despre Mihai Viteazul. Ionel o citește pe nerăsuflăte, și plânge când cei răi îlucid mișelește pe erou. De atunci, imaginea lui Mihai Viteazul nu l-a mai părăsit niciodată și mult mai târziu, când va deveni îndrumător și comandant de oaste, va evoca mereu dragostea de țară și faptele războinice ale viteazului Mihai.

Colonelul Gheorghe Magherescu, care îi va fi lui Antonescu un colaborator apropiat, evocă pofta de joacă a copilului Ionel:

„Răsunau maidanele de urale și comenzi – înainte, la atac! – în tabăra copiilor ale căror jocuri se inspirau din scenele războiului pentru Independență, din poeziile lui Alecsandri și Coșbuc. Cel mai pasionat era Ionel. El era comandantul atacului, el era Valter Mărăcineanu sau maiorul Șonțu sau Candiano Popescu, sau putea deveni și Sergentul Niculae, care a cucerit drapelul turcesc la Grivița. Era un copil sănătos, vioi și ager la minte. Odată s-a îmbolnăvit și s-a așezat în pat. Focul lui mai mare decât para boalei care-l cuprinse era că nu putea să asiste la asaltul redutei Grivița, unde avea rolul de toboșar. Nimeni nu bătea toba mai bine decât o bătea micuțul Antonescu. Sub fierbânțeala bolii, el i-a cerut mamei să-i cheme prietenii. Aceștia au venit la căpătâiul lui. Îmbujorat, cu focul sticlind în ochi, cu toba la capul patului, s-a ridicat, a dat toba prietenului lui și i-a spus: «Ia-o tu, Marinică, și bate-o! Dar s-o bați așa de tare, să aud și eu de aici!»

Așa a fost și viața lui. A bătut în toba vremurilor, prevestind amenințările pe care numai el le adulmeca din adâncul și din taina soartei..."

Ce-și amintea Ion Antonescu despre casa părintească? "Casă modestă, oameni trudiți, povestește Antonescu. Mama tatălui, bunica, i-a dat cea mai serioasă educație. Suflet mare de adevărată româncă. Când tatăl meu a trebuit să plece în războiul din 1877, impresionat că-și părăsea familia, i-au dat lacrimile. Replica bunicii a fost promptă, imediată: "Să-ți fie rușine că atunci când Patria te cheamă la luptă, tu plângi. Pentru asta te-am făcut și m-am trudit cu tine?" Când am intrat în liceu, un jidan mi-a dat o palmă. Lovitura a fost puternică. M-am întors plângând acasă. Văzându-mă, bunica m-a întrebat după ce i-am istorisit faptul: "Și tu nu ai răspuns cu nimic? Nu mai vorbesc cu tine până nu vii să-mi spui că l-ai bătut pe ovrei". Cum eram mai slab și mai mic ca ovreiu, mă sculam dimineața la ora 4 dimineața și mă antrenam la paralele să mă fortific. Când m-am simțit în putere, i-am tras o sfântă de bătaie, după care am reintrat iarăși în grațiile bunicii. În 1916, în timpul bătăliei de la Neajlov, trecând prin București, pe la orele 2 noaptea, m-am abătut pe la casa

părintească să-mi văd familia și să las ceva ajutoare bănești. Bunica era pe patul de moarte. Deși a simțit intrarea mea, a stat nemișcată și cu ochii închiși, fără să spună un cuvânt sau să facă un gest de suferință. Cu o lună înainte băgase în mormânt pe unul din feciorii ei. După câteva minute de așteptare și contemplare în fața aceleia care mi-a fost atât de dragă și care peste câteva ore urma să treacă în lumea celor drepți, a trebuit să plec murmurând mai mult în șoapte vorbele de adio. Când am pus mâna pe clanță, a simțit plecarea mea, și cu o voce hotărâtă și cu un gest energic al mâinii, cu arătătorul întins, n-a avut altceva să-mi spună decât: "Ionele, nu lăsați Transilvania".

Acesta a fost Testamentul ei pentru mine. Admirația mea este cu atât mai mare pentru această femeie, cunoscându-i simplitatea și slaba ei pregătire intelectuală (era analfabetă)."¹

Pregătirea acestei mari cariere militare a început-o în anul 1898, la Gimnaziul fiilor de militari din Craiova, absolvit de elevul-plutonier Ion Antonescu șef de promoție; în 1902 se înscrie la Școala pregătitoare de ofițeri de cavalerie și infanterie din Iași, absolvită deasemenea ca șef de promoție cu gradul de sublocotenent. Ajuns în Regimentul I Roșiori, Ion Antonescu e model de disciplină și profesionalism militar. Urmează anii muncii de șlefuire a războinicului. Chiar la începutul carierei militare, tânărul sublocotenent este supus unei grele încercări militare, politice și morale, cu prilejul tragicei Răscoalei țărănești din 1907. Va povesti ulterior cu mândrie, cum la Galați, cu o mână de soldați, în fața miilor de țărani răzvrătiți a reușit să potolească spiritele fără vărsare de sânge.

Privitor la acest episod, George Barbul, în volumul „Le IIIe homme de l’Axe”, arată că sublocotenentul Antonescu s-a purtat bine cu țărani: «Foarte departe de sate, în plin câmp, el trăgea, seara de preferință, când sunetul se propagă mai bine. Țărani auzeau bubuind departe: armata sosește, ea trage asupra satelor ... Zvonul alerga înaintea lui Antonescu făcând să se nască teama de autorități, și el punea sfârșit oricărei agitații».

"În 1907, relatează Antonescu, circa 3-4000 de răsculați se agitau în centrul orașului Galați. Numai cu 7 soldați, sublocotenentul Ion Antonescu a reprimat revolta, datorită energiei sale și măsurilor înțelepte ce a luat. Lupta a fost titanică. S-au tras focuri asupra lui Antonescu de la câțiva metri. Numai în extremis a deschis focul, răspunzând provocațiunii, omorând 22 de revoluționari. Regele Carol I, în fața acestei fapte deosebite, a trimis pe Prințul Moștenitor Ferdinand la Galați. Acesta

¹ Arhiva Națională. Fondul Ion Antonescu. Filele Harold Laeuen.

în fața tuturor ofițerilor adunați din garnizoană, a adus laude și mulțumirile Regelui tânărului sublocotenent pentru modul energic și înțelept cum a pus capăt revoltei".¹

În 1911, locotenentul Ion Antonescu este admis, primul pe listă, la Școala Superioară de Război, unde din nou își manifestă însușirile de comandant. Doi ani mai târziu, în 1913, are gradul de căpitan și este numit șef al Biroului de Operații în Statul Major al Diviziei 1 Cavalerie, care acționează în Campania din Bulgaria. Se distinge ca strateg și luptător, fiind distins cu înalta medalie "Virtutea Militară" de aur.

La gradul de căpitan, i se acordă lui Antonescu cea mai mare cinste ce putea reveni unui ofițer cu acest grad, comanda escadronului de elevi al Școlii de Ofițeri de la Târgoviște. Un an a stat în fruntea acestui escadron, dovedind, o dată în plus, calități de autentic comandant. El îmbărbăta și însuflețea escadronul de elevi atunci când lua comanda, strigând cu glasul lui șuierat și limpede: «Sus capul, elevi! Privirea înainte, peste Carpați. Acolo este idealul Românilor».

Ca fapt mai de seamă în acest timp, a fost conflictul în care a intrat cu Palatul Regal. În escadronul lui se afla un băiat de familie, răsfățat, spilcuit, rodat prin frecventarea înaltei societăți, frumos la față, prototipul unui seducător, pe nume Romalo. Era obișnuitul seratelor de la Palat, pentru că era foarte bun dansator, și dansa prințesele. În ajunul pregătirii unei aplicații cu escadronul de elevi, pe biroul căpitanului Antonescu se depune o telegramă semnată de Mareșalul Palatului: «Dați imediat trei zile permisie elevului Romalo, ca invitat al Altețelor Sale Regale, la festivitatea din seara de ...» Căpitanul Antonescu a pus următoarea rezoluție: «Nu se aprobă. Elevul urmează să participe la aplicație în ziua respectivă». Semnează căpitan Antonescu și expediază depeșa la palat. Prințesele, froasate pentru că erau lipsite de cavalerul lor, și prietenii lui Romalo țes imediat o intrigă și intervin la Palat, iar Palatul adresează un ordin drastic comandantului Școlii. Acesta l-a chemat pe căpitanul Antonescu și i-a pus în vedere că trebuie să se supună ordinului, lăsând elevul să plece la festivitatea regală. «Da, elevul pleacă la Palat, dar din acest moment dumneavoastră primiți demisia mea din postul de comandament de escadron!»

Stupefacție. Sigur, era foarte grav, era un afront adus Palatului. Pentru că Școala n-a vrut să deschidă un proces, a căutat o soluție de mijloc

¹ op. cit.

Ion Antonescu – tânăr ofițer plin de medalii

și, băgându-l pe elevul Romalo în infirmerie, s-a raportat că elevul nu poate să ia parte la festivități din motive de boală. S-au tras concluziile de rigoare și elevul Romalo a înțeles că nici Palatul nu-i poate fi de ajutor. S-a înscris cot la cot cu ceilalți elevi în același regim de nefavoritism.

Războiul bătea la ușă, nu însă înainte ca Antonescu să-și fi terminat cursurile Școlii de Război, pe care le-a absolvit cu brio, fiind brevetat ofițer de Stat Major¹.

Au fost anii devenirii sale soldățești; ducea viața obișnuită a ofițerimii române, cu un plus de străduință, cu un plus de responsabilitate. Chipeș cum era, nu-i lipseau nici aventurile amoroase. Nu-i plăcea însă să se laude cu ele. O singură dată l-a auzit Magherescu povestind o asemenea aventură: invitat la masă de familia Georgeta și Mircea Cancicov la moșia acestora de la Gioseni, (era în anii războiului din Est), mareșalul a povestit comesenilor cum se încurcase în tinerețe cu o evreică:

„Mergeam des la Galați, unde am fost introdus într-o familie evreiască, Mendel, care avea două fete foarte frumoase. Erau și foarte bogate și bine educate. M-am îndrăgostit de una din ele și nici mai mult nici mai puțin, ne-am logodit. Consternare în familie și între prieteni. Mama nici nu a vrut să audă, dar cu mine nu se putea discuta. Intervine o mutare din garnizoană și nu mai puteam s-o văd des. În acest timp, aflu printr-o indiscreție că domnișoara mai primea curtea unui tânăr evreu. Asta m-a răcorit, altfel nu știu cum ar fi evoluat lucrurile.“

Tânărul Ion Antonescu nu se mulțumea în școlile de ofițeri în care a învățat sau le-a condus doar cu materiile rigide ale profesiei de militar; era curios să descopere faptele marilor comandanți din antichitate, citea multă istorie, acumula cunoștințe în varii domenii. Vibra sincer și profund la tot ce semnifica ființa românească. Nimic și nimeni nu a putut să-i clintească pe români din Dacia Traiană. *„Nimic și nimeni nu ne va putea smulge din ea. Suntem unde am fost și rămânem unde suntem”*, spunea.

Încă de pe băncile școlii militare își impunea sie-și o viață austeră și cerea tuturor:

"Un gând pentru Rege: Trăiască Regele!

Un gând pentru țară: Trăiască România!

Un gând pentru ostași: Trăiască Armata!

Un gând românesc: Trăiască biruința națională!"

¹ Antonescu. Mareșalul României și Războaiele de Reîntregire. Mărturii și documente coordonate și îngrijite de Iosif Constantin Drăgan și Mihai Pelin, Centrul European de Cercetări istorice – Veneția, pp. 73-75

Crescut în respectul pentru Lege și Rege, Ion Antonescu învață de mic că românii au dușmani, sentimentul eroic îl exprimă în poeziile și cântecele patriotice și naționale.

"Așa am crescut eu, va spune mai târziu mareșalul: cu ură împotriva turcilor, jidanilor și ungarilor".¹ Mai credea că acest sentiment de ură împotriva dușmanilor Patriei "trebuie împins până la extremitate". Avea și o explicație pentru această fixație xenofobă: "într-un fel se bate un soldat împotriva unui străin care îi este indiferent și altfel se luptă el cu un dușman pe care îl urăște".

Amintindu-și de propria sa copilărie, se contura, astfel, un motiv în plus pentru ca mareșalul să creadă că de mici, *"copiii trebuie crescuți cu un sentiment de ură împotriva dușmanilor țării", iar în toate școlile "trebuia să existe tabloul tragerii pe roată a lui Horia".*

¹ E greu de depistat momentul când morbul xenofobiei și antisemitismului l-a lovit pe Ion Antonescu. Infestarea a fost însă totală, cum-necum, dacă întâmplător sau prin lectură, moștenire din familie sau contaminat de mediul înconjurător, izbindu-se de niște fapte evreiești urâte sau dintr-un reflex nefericit de apărare națională, acumulările de ură infinitesimale explodează brusc în septembrie 1940 și iată-l pe Conducătorul Statului – prigonitor al evreilor din Basarabia și Bucovina și semnând legi represive împotriva evreilor și țiganilor din Regat. Stigmat stricător de biografie !

Capitolul 2

Tânărul ofițer Ion Antonescu devine ziarist

"Violenți trebuie să fim cu toții când este vorba să ne apărăm dreptul, hotărârile, demnitatea, libertatea și viața Neamului nostru."

Ion Antonescu

În anul 1913, Ion Antonescu avea gradul de căpitan. Tânărul ofițer va avea prilejul să trăiască din plin evenimentele care zguduiau din temelii Peninsula Balcanică. Zona era în plină fierbere încă din 1908-1909, de când vecina României, Bulgaria, se proclamase independentă, iar Austria se grăbise să anexeze Bosnia și Herțegovina. În 1911 izbucnise Războiul italo-turc, iar un an mai târziu, în toamna lui 1912, Bulgaria, Serbia, Grecia și Muntenegru declanșase războiul de eliberare de sub jugul Semilunii turcești.

Ion Antonescu, deși nu era plasat în vârful puterii, înțelege că România nu va putea sta impasibilă în timp ce harta acestui colț de lume e în schimbare. Când regele Carol I apreciază că România trebuie să primească compensațiuni teritoriale la granița dobrogeană, iar marile puteri, prin Protocolul de la Petersburg, nu acordă României decât o fâșie neînsemnată cuprinzând Silistra, Antonescu e revoltat. În cercurile militare pe care le frecventează, el vorbește cu glas tare despre „**o acțiune energetică împotriva Bulgariei**”. Nu trece mult timp, și, într-adevăr, armata română, după 36 de ani, trece pentru a doua oară Dunărea.

Intrarea în Război a României înclină brusc balanța, și Bulgaria e silită să capituleze. Intervenția românească fusese hotărâtoare. La 17 iulie, se întrunește la București „Conferința Păcii”, iar la 28 iulie se încheie „Pacea de la București”. România câștigă Cadrilaterul. „**Dar războiul**

jucase rolul de arbitru în Balcani, dovedise puterea și influența sa în politica europeană”, va rezuma istoricul Mihail Polihroniade.

La această concluzie ajunsese și Ion Antonescu, care căuta o cale de a-și exprima public opiniile.

Generalul Grigore Crăiniceanu, un militar savant, membru al Academiei Române, scotea în acea vreme „Buletinul Armatei și Marinei”. Crăiniceanu care avea laude pentru Antonescu îi propune acestuia să scrie ceva pentru revista sa.

– **Despre ce să vă scriu, domnule general? îl întreabă Antonescu.**

– Privește ce se întâmplă prin lume, îl sfătuiește Crăiniceanu.

În numărul 1 din ianuarie 1913, al „Buletinului Armatei și Marinei” apare primul articol semnat Ion Antonescu; niște observații curajoase și bine gândite din punct de vedere militar pe marginea războiului turco-italian. Antonescu justifică gestul războinic al italienilor care se băteau departe de Roma, tocmai în Tripolitania, pentru stăpânirea unui colț arid de deșert.

„Tripolitania, în trecut pe aici trecea singurul drum strategic, care unea Egiptul cu Marocul, Asia cu Africa. Pe aici au înaintat victorioase coloanele fanatice ale Arabilor și Turcilor, și în sfârșit numai pe această cale au reușit să pună prima oară piciorul în Europa, debarcând în Spania”, scrie Ion Antonescu.

Pentru tânărul ofițer Antonescu, războiul este *„un mijloc, și anume cel din urmă și în același timp și cel mai puternic, la care o țară recurge în ultima instanță pentru atingerea unui anumit scop. Este cel din urmă mijloc, la care am zis că se recurge, fiindcă atât națiunea, cât și guvernul său își dau perfect seamă, că el impune jertfe, ale căror grave consecințe se răsfrâng asupra activității momentane și viitoare a întregului stat.*

Așadar din această una și singură observațiune este ușor de înțeles, că nimeni nu recurge la război decât ca ultim argument și numai pentru atingerea unui scop de o importanță vădit imperioasă. Și subliniem aceste din urmă cuvinte pentru a se ști încă odată mai mult, că a trecut vremea războaielor așa zise personale, pornite pentru satisfacerea unei ambiții individuale și cu totul străine de interesul comun. Aceste războaie apar în istorie chiar din primele ei pagini și dispar odată cu Waterloo, când Europa s-a coalizat pentru ultima oară – nu în virtutea unui principiu, ci pentru distrugerea unui geniu ...

Ca un popor să iasă victorios dintr-un război trebuie să posedे voința de a rezista, de a lupta, de a învinge, într-un cuvânt voința de a trăi și a progresa”.